

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2006. december 14.*

A C-97/05. sz. ügyben,

az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Verwaltungsgericht Darmstadt (Németország) a Bírósághoz 2005. február 23-án érkezett, 2005. január 25-i határozatával terjesztett elő az előtte

Mohamed Gattoussi

és

a **Stadt Rüsselsheim**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: P. Jann tanácselnök, K. Lenaerts, J. N. Cunha Rodrigues, M. Ilešič és E. Levits (előadó) bírák,

* Az eljárás nyelve: német.

főtanácsnok: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
hivatalvezető: Fülöp B. tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2006. március 9-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- Mohamed Gattoussi képviselőében P. von Schumann Rechtsanwältin,
- a német kormány képviselőében M. Lumma, C. Schulze-Bahr és U. Bender, meghatalmazotti minőségben,
- a görög kormány képviselőében G. Karipsiadis és T. Papadopoulou, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Közösségek Bizottsága képviselőében G. Rozet és V. Kreuschitz, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2006. április 6-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

¹ Az előzetes döntéshozatali kérelem tárgya az 1995. július 17-én Brüsszelben megkötött, egyrészt az Európai Közösségek és azok tagállamai és másrészt a

Tunéziai Köztársaság közötti társulás létrehozásáról szóló, az Európai Közösség és az Európai Szén- és Acélközösség nevében a 98/238/EK, ESZAK határozattal jóváhagyott euro-mediterrán megállapodás (HL L 97., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 28. cikk, 187. o.; a továbbiakban: euro-mediterrán megállapodás) 64. cikke (1) bekezdésének értelmezése.

- ² E kérelem a M. Gattoussi tunéziai állampolgár és a Stadt Rüsselsheim (Rüsselsheim városi önkormányzata, Németország) közötti jogvitában került benyújtásra, amelynek tárgya e városi önkormányzat által hozott, a határozat meghozatalának időpontjában már határozatlan időre szóló munkavállalási engedéllyel rendelkező és munkaviszonyban álló érdekelt tartózkodási engedélyének érvényességi idejét utólagosan korlátozó határozat.

Jogi háttér

Az euro-mediterrán megállapodás

- ³ Az euro-mediterrán megállapodás „Együttműködés szociális és kulturális ügyekben” elnevezésű VI. címének a „Munkavállalók” című I. fejezetében szereplő 64. cikke értelmében:

„(1) Minden egyes tagállam területén a törvényesen alkalmazott tunéziai állampolgárságú munkavállalók részére biztosított elbánás a munkakörülményeket, a javadalmazást és az elbocsátást illetően – az adott tagállam saját állampolgáraihoz viszonyítva – mentes az állampolgárság alapján történő megkülönböztetés alól.

(2) Minden tunéziai munkavállalóra, aki jogosult valamely tagállam területén határozott idejű keresőtevékenységet folytatni, az (1) bekezdés rendelkezései vonatkoznak a munkakörülményeket és javadalmazást tekintve.

(3) Tunézia ugyanilyen elbánást biztosít a területén foglalkoztatott munkavállalóknak, akik valamely tagállam állampolgárai.”

4 Az euro-mediterrán megállapodás 66. cikke hozzáteszi:

„E fejezet rendelkezései nem alkalmazandók a Feleknek azokra az állampolgáira, akik törvénytelenül tartózkodnak vagy dolgoznak a befogadó országuk területén.”

5 Az euro-mediterrán megállapodás 64. cikkének (1) bekezdésére vonatkozó, a szerződő felek által az említett megállapodás záróokmányában elfogadott közös nyilatkozat (a továbbiakban: a közös nyilatkozat) egyebekben kimondja:

„A 64. cikk (1) bekezdésére – az elbocsátás tekintetében való hátrányos megkülönböztetés tilalmával kapcsolatban – a tartózkodási engedély megújítása céljából nem lehet hivatkozni. A tartózkodási engedély megújítására vagy megtagadására kizárólag az adott tagállam jogszabályai, illetve kétoldalú megállapodások vonatkoznak [...]”.

6 Az euro-mediterrán megállapodás 91. cikke értelmében a közös nyilatkozat az említett megállapodás szerves részét képezi.

A német jog vonatkozó rendelkezései

- 7 Az Ausländergesetz (a külföldiek beutazásáról és belföldi tartózkodásáról szóló német törvény) 2004. július 23-án hatályos szövege (BGBl. 2004 I, 1842. o., a továbbiakban: AuslG) 12. cikkének (2) bekezdése kimondja:

„A tartózkodási engedély határozott, vagy a törvényben előírt esetekben határozatlan időre szól. Ha az engedély kiállításához, meghosszabbításához vagy érvényességi idejének meghatározásához szükséges alapvető feltételek egyike immár nem áll fenn, a határozott időre szóló tartózkodási engedély időtartama utólagosan korlátozható.”

- 8 Az AuslG 19. cikkének (1) bekezdése értelmében a házastársak közötti életközösség megszűnése esetén a külföldi házastársat önálló tartózkodási jog illeti meg, különösen akkor, ha az életközösséget legalább két évvel korábban jogszerűen hozták létre szövetségi területen, vagy – a külföldi házastárs különösen kiszolgáltatott helyzetbe kerülését megakadályozandó – lehetőség van tartózkodásának meghosszabbítására, feltéve hogy e házastárs határozatlan időre szóló tartózkodási engedélyt nem kaphat.
- 9 A Sozialgesetzbuch (német szociális törvénykönyv) 1997. március 24-én hatályos szövege harmadik kötetének (BGBl. I, 594. o., a továbbiakban: SGB III) 284. cikke értelmében a külföldiek csak a foglalkoztatási hivatal engedélyével folytathatnak szakmai tevékenységet, és csak ilyen engedély birtokában lehetnek alkalmazottak. Ugyanezen cikk (5) bekezdése értelmében az említett engedély csak akkor adható ki, ha a külföldi személy rendelkezik tartózkodási engedéllyel.

Az alapügy tényállása és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- ¹⁰ M. Gattoussi 2002. augusztus 30-án házasságot kötött egy német állampolgárral. A Németországba való belépéséhez szükséges vízumot a Németországi Szövetségi Köztársaság tuniszi nagykövetsége állította ki családegyesítés címén.
- ¹¹ 2002. szeptember 24-én M. Gattoussi három évre szóló tartózkodási engedélyt kapott a rüsselsheimi önkormányzattól, mivel a házaspár e városban telepedett le.
- ¹² 2002. október 22-én a darmstadti Arbeitsamt (foglalkoztatási hivatal) M. Gattoussi részére határozatlan idejű munkavállalási engedélyt állított ki, amelyben megemlítették, hogy arra az SGB III 284. cikke alkalmazandó.
- ¹³ 2003. március 11-én M. Gattoussi egyéves, majd 2005. március 31-ig meghosszabbított határozott idejű munkaszerződést írt alá.
- ¹⁴ Miután M. Gattoussi felesége tájékoztatta a rüsselsheimi önkormányzatot, hogy férjétől 2004. április 1-je óta külön él, az önkormányzat 2004. június 23-i határozatával M. Gattoussi tartózkodási engedélyének érvényességi idejét e határozat megküldésének időpontjára korlátozta, őt egyúttal arra kötelezve, hogy – Tunéziába történő kitoloncolás terhe alatt – azonnali hatállyal hagyja el Németország területét.

- 15 E határozatot arra a megállapításra alapították, hogy egyrészt az M. Gattoussinak kiállított tartózkodási engedély eredeti jogcíme már nem áll fenn, mivel már nem él együtt feleségével, másrészt a határozatlan idejű munkavállalási engedély alapján a német jogrendben semmilyen jog nem keletkezik a tartózkodási engedélyben foglalt időtartam lejártát követően a keresőtevékenység folytatására, illetve a tartózkodás meghosszabbítására.
- 16 Az említett határozat azt is figyelembe vette, hogy M. Gattoussit önállóan egyáltalán nem illette meg tartózkodási jog. Az AuslG rendelkezésére tulajdonképpen nem hivatkozhatott, mivel egyrészt a feleségével való életközösség Németországban nem állt fenn a jogszabályban minimálisan előírt két évig, másrészt pedig nem került a törvény értelmében vett különösen kiszolgáltatott helyzetbe.
- 17 Végül M. Gattoussi az euro-mediterrán megállapodásra sem alapíthatott jogot, mivel a hátrányos megkülönböztetésnek e megállapodás 64. cikke (1) bekezdésében foglalt tilalma a tunéziai állampolgárok számára semmilyen tartózkodási jogot nem biztosít.
- 18 M. Gattoussi e határozat ellen a Regierungspräsidium Darmstadtnál (darmstadti közigazgatási hivatal) panasszal élt, amelyben előadta, hogy németországi tartózkodásának befejezése különösen kiszolgáltatott helyzetbe hozná, és a feleségével való életközösség visszaállítása, valamint a házasságból eredő tartozásainak felesége részére történő megtérítése e körülmények között nehézségbe ütközne vagy akár lehetetlenné is válna.
- 19 M. Gattoussi panaszát 2004. szeptember 17-i határozattal elutasították, azzal az indokkal, hogy a nemzeti jog egyetlen rendelkezése sem teszi lehetővé tartózkodási jog biztosítását számára, illetve a tartózkodási engedély érvényességi idejének korlátozására vonatkozó határozatával a rüsselsheimi önkormányzat sem lépte túl mérlegelési jogkörét.

- 20 Ez utóbbi határozat ellen M. Gattoussi keresetet nyújtott be a Verwaltungsgericht Darmstadthoz (darmstadti közigazgatási bíróság), amelyben előadta, hogy teljes munkaidőben foglalkoztatott németországi munkavállalóként – ahol teljes mértékben beilleszkedett, és házasságának felbomlását követően újrarahasodását tervezi – Tunéziába való visszatérése különösen kiszolgáltatott anyagi és családi helyzetbe hozná.
- 21 A fenti keresettel kapcsolatban a Verwaltungsgericht Darmstadt az eljárás felfüggesztéséről határozott, és az alábbi négy előzetes döntéshozatali kérdést terjesztette a Bíróság elé:
- „1) A Tunéziával kötött euro-mediterrán megállapodás [...] 64. cikke hatással van-e a tartózkodási jogra?
- 2) Abban az esetben, ha az első pontban feltett kérdésre a válasz igenlő, az [...] euro-mediterrán megállapodás 64. cikke szerinti hátrányos megkülönböztetés tilalmából levezethető-e egy olyan, tartózkodási jogra vonatkozó jogi álláspont, amely kizárja a tartózkodási jog időbeli korlátozását, ha egy tunéziai állampolgár határozatlan időre szóló munkavállalási engedély birtokában van, ténylegesen is foglalkoztatott, és az idegenrendészeti határozat meghozatalának időpontjában határozott időre szóló tartózkodási joggal rendelkezik?
- 3) Abban az esetben, ha a második pontban feltett kérdésre a válasz igenlő, az [...] euro-mediterrán megállapodás 64. cikkéből következő tartózkodási jogra vonatkozó jogi álláspont meghatározása érdekében figyelembe lehet-e venni egy, a tartózkodási jogot időben korlátozó idegenrendészeti határozat elfogadását követő időpontot?
- 4) Abban az esetben, ha a harmadik pontban feltett kérdésre a válasz igenlő, vissza kell-e utalni az EK 39. cikk (3) bekezdése alapján meghatározott elvekre az állam jogos érdekeinek védelme okaiban rejlő fenntartás közelebbi meghatározása céljából?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

- 22 A kérdést előterjesztő bíróság kérdéseivel, amelyeket együttesen indokolt megvizsgálni, lényegében azt kívánja megtudni, hogy kell-e az alapügyre alkalmazni a Bíróság által a C-416/96. sz., El-Yassini-ügyben 1999. március 2-án hozott ítéletben (EBHT 1999., I-1209. o.) az Európai Gazdasági Közösség és a Marokkói Királyság közötti együttműködésről szóló, 1976. április 27-én Rabatban aláírt és a Közösség nevében az 1978. szeptember 26-i 2211/78/EGK tanácsi rendelettel elfogadott megállapodás (HL L 264., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 13. kötet, 155. o.; a továbbiakban: az EGK-Marokkó megállapodás) 40. cikke első bekezdésének értelmezésével kapcsolatban kimondott megoldást, illetve különösen hogy az euro-mediterrán megállapodás 64. cikkének (1) bekezdése akadály-e annak, hogy a fogadó tagállam korlátozza egy olyan tunéziai állampolgár tartózkodási engedélyének érvényességi idejét, akinek meghatározott időre engedélyezte a területén való tartózkodást, és azt, hogy ott határozatlan idejű munkaviszonyt létesítsen, amennyiben a tartózkodási jog eredeti indoka a tartózkodási engedély érvényességi idejének letelte előtt megszűnik.
- 23 Annak érdekében, hogy a feltett kérdésre hasznos választ lehessen adni, elsősorban azt kell megvizsgálni, hogy az euro-mediterrán megállapodás 64. cikkének (1) bekezdésére hivatkozhat-e egy természetes személy valamely tagállam bírósága előtt, és ha igen, másodsorban meg kell határozni az e cikkben foglalt, a hátrányos megkülönböztetés tilalmára vonatkozó elv hatályát.

Az euro-mediterrán megállapodás 64. cikke (1) bekezdésének közvetlen hatályáról

- 24 Meg kell állapítani, hogy – mivel az euro-mediterrán megállapodás az abban foglalt rendelkezéseknek a megállapodásban részes felek jogrendszerében betöltött szerepéről nem rendelkezik – a Bíróság feladata, hogy erről döntsön, ahogyan bármely más megállapodások Közösségen belüli alkalmazásával kapcsolatos

értelmezési kérdésről is (a C-146/96. sz., Portugália kontra Tanács ügyben 1999. november 23-án hozott ítélet [EBHT 1999., I-8395. o.] 34. pontja és a C-265/03. sz. Simutenkov-ügyben 2005. április 12-én hozott ítélet [EBHT 2005., I-2579. o.] 20. pontja).

- 25 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a Közösségek által harmadik államokkal kötött megállapodás valamely rendelkezését közvetlen hatállyal bírónak kell tekinteni, ha – a megállapodás szövegére, valamint céljára és természetére tekintettel – egyértelmű és pontosan meghatározott kötelezettséget tartalmaz, amelynek végrehajtása vagy hatálya semmilyen későbbi aktusnak nincs alárendelve (lásd e tekintetben a C-63/99. sz. Gloszczuk-ügyben 2001. szeptember 27-én hozott ítélet [EBHT 2001., I-6369. o.] 30. pontját és a C-171/01. sz. Wählergruppe Gemeinsam ügyben 2003. május 8-án hozott ítélet [EBHT 2003., I-4301. o.] 54. pontját, valamint a fent hivatkozott Simutenkov-ügyben hozott ítélet 21. pontját).
- 26 Elsőként az euro-mediterrán megállapodás 64. cikkének (1) bekezdésével kapcsolatban kitűnik, hogy e rendelkezés szövegezése szinte teljesen megegyezik az EGK-Marokkó megállapodás 40. cikkének első albekezdésével, amely a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvét csak az elbocsátásra terjeszti ki. A Bíróság pedig elismerte, hogy az említett 40. cikk első albekezdése eleget tesz a közvetlen hatályúként történő elismeréshez szükséges feltételeknek (a fent hivatkozott El-Yassini ügyben hozott ítélet 27. pontja).
- 27 Másodsorban az euro-mediterrán megállapodás tárgyával és jellegével kapcsolatban ki kell emelni, hogy e megállapodás 96. cikkének (2) bekezdése értelmében az a Közösség nevében az Európai Gazdasági Közösség és a Tunéziai Köztársaság közötti együttműködési megállapodás megkötéséről szóló, 1978. szeptember 26-i 2212/78/EGK tanácsi rendelettel (HL L 265., 2. o.) jóváhagyott, az Európai Gazdasági Közösség és a Tunéziai Köztársaság közötti együttműködési megállapodás (a továbbiakban: az EGK-Tunézia megállapodás) helyébe lép, amely többek között előírja az együttműködés elősegítését gazdasági, társadalmi, kulturális és pénzügyi területeken. Az említett együttműködési megállapodás tehát saját maga alapvetően megegyezett az EGK-Marokkó megállapodással, amelyről a Bíróság megállapította, hogy tárgya és természete, különösen a munkaerő-piaci együttműködés tekintetében összeegyeztethető a 40. cikk első albekezdésében foglaltakból eredő közvetlen

hatállyal (a fent hivatkozott El-Yassini ügyben hozott ítélet 28–31. pontja). Mindez annál is inkább igaz, hogy az EGK-Marokkó megállapodással ellentétben az euro-mediterrán megállapodás – az 1. cikkének (1) bekezdésében foglaltak értelmében – társulást hoz létre a Közösség és tagállamai, valamint Tunézia között.

- 28 E körülmények alapján meg kell állapítani, hogy az euro-mediterrán megállapodás 64. cikkének (1) bekezdése közvetlen hatállyal bír.

Az euro-mediterrán megállapodás 64. cikke (1) bekezdésének hatályáról

- 29 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy a fent hivatkozott El-Yassini ügyben hozott ítéletben a Bíróság kimondta, hogy egyrészt a közösségi jognak a határozat meghozatalakor aktuális állapotában az EGK-Marokkó megállapodás 40. cikkének első albekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal főszabály szerint nem ellentétes, hogy a fogadó tagállam megtagadja egy olyan marokkói állampolgár tartózkodási engedélyének meghosszabbítását, akiknek a területére való belépését és ott keresőtevékenység folytatását az érdekelt ezen ország területén történő foglalkoztatásának teljes időszakára engedélyezte, amennyiben a tartózkodási jog megadásának eredeti indoka a tartózkodási engedély érvényességi idejének lejártakor már nem áll fenn. A Bíróság kifejtette, hogy ugyanez vonatkozik arra az esetre is, ha ez azzal jár, hogy e megtagadó határozat az adott állam jogos – így a közrenddel, közbiztonsággal és közegészséggel kapcsolatos okokkal összefüggő – érdekeinek védelmét alátámasztó indokok hiányában vitatná az érdekeltnek az említett államban az illetékes nemzeti hatóságok által megfelelően kiállított és a tartózkodási engedélyben meghatározott időtartamot meghaladó időtartamú munkavállalási engedéllyel biztosított tényleges munkavégzéshez való jogot (a fent hivatkozott El-Yassini ügyben hozott ítélet 67. pontja).
- 30 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból következik, hogy az alapügy körülményei összehasonlíthatóak a Bíróság által tárgyalt, fent hivatkozott El-Yassini ügy körülményeivel.

- 31 Valójában e két ügyben a fogadó tagállam a tartózkodási jog korlátozásával valamely harmadik ország állampolgárának a foglalkoztatottként történő munkavégzéshez való jogát annak ellenére szűkítette, hogy számára e jogot munkavállalási engedélyben biztosították.
- 32 A német kormány ugyanakkor bizonyos eltérésekre hivatkozik az euro-mediterrán megállapodás 64. cikkének (1) bekezdése, illetve az EGK-Marokkó megállapodás 40. cikkének első albekezdése között, amely megakadályozza, hogy ez utóbbi rendelkezés fent hivatkozott El-Yassini ügyben adott értelmezése legyen az említett 64. cikk (1) bekezdésére vonatkozó értelmezés.
- 33 Egyrészt az euro-mediterrán megállapodás 64. cikkének (1) bekezdésével kapcsolatos nyilatkozat a megállapodásban részes felek azon szándékát tükrözi, hogy megakadályozzák azt, hogy a tunéziai állampolgárok tartózkodási joguk érvényesítése során a hátrányos megkülönböztetésnek az e rendelkezésben foglalt tilalmára hivatkozzanak.
- 34 Másrészt az említett rendelkezés annak szövegezése, hatékony érvényesülése és rendszere alapján a tunéziai állampolgárok tartózkodási jogára vonatkozóan semmilyen joghatással nem bír.
- 35 Mint azt a német kormány is hangsúlyozza, magából az euro-mediterrán megállapodás 64. cikke (1) bekezdésének szövegezéséből, illetve az arra vonatkozó közös nyilatkozatból is következik, hogy e rendelkezésnek önmagában nem célja szabályozni a tunéziai állampolgároknak a tagállamokban való tartózkodási jogát.
- 36 Meg kell tehát állapítani, hogy a Bíróság által az EGK-Marokkó megállapodással kapcsolatosan fent hivatkozott EL-Yassini ügyben megállapítottak alapján az euro-mediterrán megállapodás – mivel egyáltalán nem irányul a munkavállalók szabad

mozgásának megteremtésére – főszabály szerint nem tiltja, hogy valamely tagállam olyan tunéziai állampolgár tartózkodási jogával kapcsolatban hozzon intézkedéseket, akinek eredetileg engedélyezte a területére való belépést és ott keresőtevékenység folytatását (a fent hivatkozott El-Yassini ügyben hozott ítélet 58–62. pontja).

37 Az a körülmény, hogy egy ilyen intézkedés az érdekeltet a fogadó tagállamban munkaviszonyának a munkáltatójával kötött munkaszerződésben foglalt időpontot megelőző megszüntetésére kényszeríti, főszabály szerint nem befolyásolja a fenti értelmezést (a fent hivatkozott El-Yassini ügyben hozott ítélet 63. pontja).

38 Ugyanakkor – a német kormány által előadottakkal ellentétben – ebből az értelmezésből nem következik, hogy egy tunéziai állampolgár valamely tagállam által tartózkodási jogának korlátozására vonatkozóan hozott intézkedés vitatása során semmilyen esetben sem hivatkozhatna a hátrányos megkülönböztetésnek az euro-mediterrán megállapodás 64. cikkének (1) bekezdésében foglalt tilalmára.

39 Ugyanis nem fogadható el, hogy a tagállamok úgy rendelkeznek a hátrányos megkülönböztetésnek az euro-mediterrán megállapodás 64. cikke (1) bekezdésében foglalt tilalmáról, hogy annak hatékony érvényesülését a belső jogban korlátozzák. Ez a lehetőség egyrészt sértené a Közösség és tagállamai által kötött megállapodásban foglaltakat, másrészt veszélyeztetné az említett elv egységes alkalmazását.

40 Egészen pontosan – mint azt a Bíróság az El-Yassini ügyben már kimondta – ha a fogadó tagállam a munkavállalással kapcsolatban a tartózkodási engedélyben foglaltakhoz képest a migráns munkavállalónak eredetileg többletjogokat biztosított, e munkavállaló helyzete az állam jogos érdekeinek védelmére vonatkozó – így a közrenddel, a közbiztonsággal és a közegészséggel kapcsolatos – indokokon kívül nem vitatható (a fent hivatkozott El-Yassini ügyben hozott ítélet 64., 65. és 67. pontja).

- 41 E tekintetben az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a nemzeti hatóságnak a közrend fogalmára történő hivatkozása minden esetben azt feltételezi, hogy a közrend olyan valóságos és kellően súlyos veszélyeztetése álljon fenn, amely sérti a társadalom valamely alapvető érdekét (lásd e tekintetben a 36/75. sz. Rutili-ügyben 1975. október 28-án hozott ítélet [EBHT 1975., I-1279. o.] 28. pontját, a C-340/97. sz. Nazli-ügyben 2000. február 10-én hozott ítélet [EBHT 2000., I-957. o.] 57. pontját, valamint a C-459/99. sz. MRAX-ügyben 2002. július 25-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-6591. o.] 79. pontját).
- 42 A bizalomvédelem és a jogbiztonság elvére tekintettel a 40. pontban említett feltétel különösen releváns, amennyiben – mint jelen esetben – a fogadó tagállam utólagosan korlátozta a tartózkodási engedélyt.
- 43 A fenti megállapítások összességéből következik, hogy az euro-mediterrán megállapodás 64. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az joghatással bírhat a tunéziai állampolgár valamely tagállam területén való tartózkodási jogára, amennyiben az említett állampolgár részére e tagállam a tartózkodási engedély érvényességi idejét meghaladó időtartamra megfelelően engedélyezte, hogy területén keresőtevékenységet folytasson.

A költségekről

- 44 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

Az 1995. július 17-én Brüsszelben megkötött, egyrészről az Európai Közösségek és azok tagállamai és másrészről a Tunéziai Köztársaság közötti társulás létrehozásáról szóló, az Európai Közösség és az Európai Szén és Acélközösség nevében az 1998. január 26-i 98/238/EK, ESZAK határozattal jóváhagyott euro-mediterrán megállapodás 64. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az joghatással bírhat a tunéziai állampolgár valamely tagállam területén való tartózkodási jogára, amennyiben az említett állampolgár részére e tagállam a tartózkodási engedély érvényességi idejét meghaladó időtartamra megfelelően engedélyezte, hogy területén keresőtevékenységet folytasson.

Aláírások